

dördü çeyrek geçe hayatlar

buket konur

SANDER YAYINLARI

Şakayık Sok. No: 40/8 Kat: 2 Teşvikiye Şişli/İSTANBUL
Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: sander@sanderyayinlari.com
www.facebook.com/sanderyayinlari
www.twitter.com/SanderYay
www.instagram.com/sanderyayinlari
<https://sanderyayinlari.com>

ISBN: 9786258064667

Yayıncı Sertifika No: 45798

1. Baskı: İstanbul 2022

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Şirin Aydın

Geliştirici Editör: Cumhuriyet Ülker

Editör: Betül Yılmaz

Düzeltili: Gülnur Gözübek

Son Okuma: Umut Kısa

Resimleyen: Erkut Özer

Mizanpaj: Özkan Köse

Kapak Tasarımı: Özkan Köse

BASILDIĞI YER

Özkaracan Matbaacılık ve Ciltcilik San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mahallesi Gülbahar Caddesi No: 62/C Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 45469

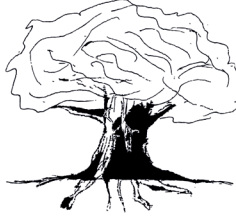
© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koş. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

dördü çeyrek geçe hayatlar

buket konur

*Çocukluğum boyunca bana güç veren
tüm Süleymancılara...*

Yeğenlerime ve cânım Lirik'e...

1

Karanlıktı. Üstelik sarsıntı yüzünden midem bulanarak yolculuk yapıyordum ve bu yolcuğun ne kadar süreceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Zor bir yolculuk olacak gibi duruyordu. Çoktan eskimeye başladığımı hissediyordum. İçimdeyse belirsizliğin vermiş olduğu büyük bir korku vardı.

Acaba nereye gidiyordum? Kimin hayatına ve kimin yanına taşınyordum? Kaç insan sureti tanıyacaktım ve kimlerin hayatına şahit olacaktım; hiç bilmiyordum.

Bir zamanlar yeniydim. Sağlam bir kolum vardı. Tek gözüm çok iyi görüyordu. Ağzım kilitliydi. İstenmedikçe ser de vermezdim sır da. Meşe ağacından yapıldığım için sağlam ve değerliydim. Kırmızıya çalan bir rengim vardı. Gücüm ve özelliklerimden emin olsam da ne kadar süreceğini bile bilmediğim bir beraberliğe başlarken korkuyordum. Ne kadar doku-nacaklardı bana, ne kadar hırpalayacaklardı beni? Yeni yerim

için uygun muydum? Birazcık aidiyet için daha fazla darbe almak istemiyordum. Delik deşik olmak, hoyratça kullanılmak istemiyordum.

Yine de olumlu düşünmeliydim. Sonuçta hep kötü olacak değildi ya! Yerime yerleştikten sonra yeni bir hikâyenin izleyicisi olacaktım hem. Başka başka misafirler tanıyacaktım. Sadece içeriden değil dışarıdaki dünyadan da tanıdıklarım olacaktı. Belki de yumuşak bir dokunuşa âşık olacaktım. Bunları düşündükçe de heyecanım arttı.

Farklı duygular ve bitmek bilmeyen bir yol... Belki de yol kısaydı ama karanlık, belirsizlik tüm yolları ve yolculukları sonsuz kılıyordu. Her virajdan sonra karşıma çıkan düzlüğün, iyi şeylerin habercisi olmasını umdum ve heyecanımın geçmesini istedim.

Yolculuk boyunca düşündüm. Varoluş hikâyem gözümün önünden usulca akıp geçti. İyi bir ustaya denk gelmiştim. Maharetli elleri vardı. Misafirleriyle konuşmalarından öğrendiğim kadarıyla da işinde duayen ustalardandı. Halil Usta diye seslenilince tezgâhından hafifçe başını kaldırır, sakın tavırla elindeki işi bırakır ve yüzünden eksik olmayan sevecen gülümsemesiyle gelenleri ağırlardı.

Yanında, sürekli onun söylediklerini yapan genç bir çırac vardı. Sürekli etrafı süpürür, gelen misafirlere çay ya da kahve ikram ederdi ve davet edilmedikçe onlarla aynı masaya oturmazdı. Halil Usta, 'evlat' diye seslenirdi ona. Ustasını babası gibi görürdü, tabii, Halil Usta da onu evladı gibi. Genç yaşta anne ve babasını kaybedince, Halil Usta onu yanına almış, babalık etmiş. Usta'nın ise ailesinden hiç kimse gelmezdi bu küçük atölyeye, ben orada olduğum süre boyunca da ailesinden bahsettiğini hiç duymadım.

Kabul ediyorum, çok zeyrek* değilim. Fakat bir kapı olduğum göz önüne alındığında, sezgilerim ve gözlemlerim fena

* Zeki, uyanık kimse.

değildir. Bana dokunanların sırlarını, duygularını ve düşüncelerini okuyabiliyorum. Size şu kadarını söyleyeyim; kesinlikle emin olmadığım hiçbir konudan bahsetmeyeceğim.

Beyaz, kıvrıkcık saçlı, yüzüne birkaç beden büyük gelmiş güneş gözlüğüyle koltuğa yayılıp kat kat olmuş göbeğine aldırmadan gazı kökleyen şoförümüzün rahatlığından anladığım kadarıyla yolculuğum bitmek üzereydi. Şoförün ve yardımcısı olduğunu düşündüğüm Rıza'nın konuşmalarından büyük bir şehre getirildiğimi anladım.

Bu havaların kokusu beni hep huzursuz ediyor. Böyle zamanlarda, bomboş ve karanlık bir yolda, tam da beklemeye alışmışken bir rüzgâr çıkacak ve beni de önüne katacakmış gibi hiss ediyorum. Esasen devam etmek istiyorum ama peşimden gelenlere uzak olduğumu biliyorum. İnsan, geri dönemeyecek kadar uzakta kalınca ne ileri adım atabiliyor ne de geri. Eksiklik. Tüm hissettiğim eksiklik oluyor. Oysa yarım olmak istemiyorum ben.

Zamanla kavga ederek tüm saatleri yok saymak gibi bir alışkanlığım var. İkametimi sabitlemek, yeni yerlere, yeni yollara ihtiyaç duymamak gibi bir boş vermişliğim de... Öylece duruyorum, bekliyorum.

Gelene, “Hayır!” demiyorum; gidene, “Gitme kal!” demiyorum.

En çok elleri seviyorum. Bir el bana dokunduğunda biliyorum kim olduğunu, iyileşmeyen nasırlarını ve daha da kötüsü kalp kırıklıklarını. Dedim ya, ben en çok elleri seviyorum; gözler yalan söyler, yüzler yalan söyler ama eller asla yalan söylemez!

Konuşamıyorum, derdimi anlatamıyorum; hezeyanlarınızı da anlayamıyorum. Ben sadece bir kapıyım, ben sadece sessizce yok olabiliyorum.